

MIKE EN DE PIJLSTAARTROG

Voorleesverhaal voor kinderen in groep 5-7

Mike woont in een afgelegen dorpje. Na schooltijd speelt hij met zijn vrienden in de zee. Maar dan gebeurt er iets ergs...

Gebaseerd op een waargebeurde vlucht van MAF-piloot Piet Muilwijk.
Geschreven door Bert Goedhart

MAF
Flying for Life

Het gebeurde op een doodgewone dag. Aan de rand van de bossen bij de grote zee. Dichtbij ons kleine huisje in Arnhemland. Ha, denk je misschien, Arnhem, dat ken ik! Dat is toch de hoofdstad van Gelderland? Dat klopt. Maar dat is was anders dan Arnhemland. Weet je waar dat ligt? Kijk eens naar de grond. Zet je voeten iets uit elkaar. Denk nu eens in dat er tussen je voeten een gat in de grond zit. Een gat dat dieper dan diep gaat. Nee, nóg dieper. Nog dieper dan het midden van de aarde. Het gat is zo diep dat het aan de onderkant van de aardbol er pas uitkomt. Op die plek woon ik! Ja echt, precies aan de andere kant van de aardbol. Als ik mijn voeten een beetje uit elkaar zet en een gat graaf ... en er dan in spuug ... dan krijg jij een klodder in je gezicht. Grappig hè? Nou nee, eigenlijk heel vies.

Daar in Arnhemland hebben mijn voorouders altijd gewoond. Honderden jaren geleden al. Het piepkleine dorpje heette toen al Dhipirri. Van Arnhem hadden ze nog nooit gehoord. Dat gebeurde pas precies 399 jaar geleden toen een Nederlandse zeilboot ons ontdekte. Die boot heette Arnhem. Mijn vader vertelde over die boot en over jouw land. Ik kan me niet voorstellen hoe jouw land eruit ziet. Kon ik maar door dat gat tussen mijn voeten helemaal naar jouw land kijken. Misschien woon je wel echt in Arnhem!

Er is niks

In Dhipirri woont bijna niemand. De mensen die er wonen zijn eigenlijk allemaal familie van elkaar. Het is heel gezellig met al die ooms en tantes. Er zijn geen straten, alleen maar paadjes. Er is geen politie en geen dokter. Er zijn geen winkels. Ik heb pas één keer in mijn leven een winkel gezien! En ik ben al tien! Dat was toen ik met mijn ouders inkopen ging doen op een eiland. We moesten twee uur varen voor we er waren. En met de boodschappen ook weer twee uur terug.

Maar wat ik je wilde vertellen: ik ben vorige week weer op dat eiland geweest. Niet om boodschappen te doen. Nee, eigenlijk was het helemaal niet leuk. Ik zal je vertellen wat voor ergs er gebeurd was.

Ik was die dag dat het erge gebeurde gewoon op tijd opgestaan. Ik had een duik in de zee genomen om schoon te worden en mijn korte broek aangetrokken. Meer hoef ik nooit aan. Het is hier altijd warm en zonnig. Mama had een maaltje rijst en vis voor me neergezet. Elke morgen hetzelfde. Veel meer is hier niet. Ja, nog wat groenten uit onze eigen tuin. Die eten we 's middags en 's avonds. Na het ontbijt kreeg ik thuisonderwijs. Niet omdat er corona is hier. Maar er

is geen school in ons dorpje. Een boot of een vliegtuig, dat weet ik niet meer, heeft hier de schoolboeken gebracht. Elke morgen legt mijn meester de lessen uit op de radio. Er is wel iemand in het dorp die internet heeft, maar wij nog niet. O ja, ik zei: een vliegtuig. Moet ik even uitleggen. We hebben hier een lange baan van zand en dat is ons vliegveld. We noemen dat een airstrip. Een paar mannen van ons dorp hebben er pas een afdakje gemaakt op vier palen en ze noemen de airstrip nu Internationaal Vliegveld Dhipirri en het afdakje de mooiste terminal van de wereld. Ja ja, het mooiste vliegveldgebouw...

Heel af en toe landt er een vliegtuigje. Om boodschappen te brengen bijvoorbeeld. Of medicijnen.

Het strand

Ik dwaal af. Ik zou vertellen wat er met me gebeurd was. Na het ontbijt en na de rekenles en na de taalles en na het dictee en na de geschiedenisles en na de aardrijkskundeles over mijn werelddeel Australië mocht ik eindelijk buitenspelen. Ik heb twee vriendjes die ongeveer even oud zijn als ik. Wij zijn de enige drie jongens in ons dorp die ongeveer tien jaar zijn. Zij stonden buiten al op me te wachten. Ik klapte mijn atlas dicht en mijn schrift. Ik deed de kleurpotloden waarmee ik net de steden Sydney en Canberra en Melbourne in mijn werelddeel gekleurd had op de kaart in een doos. Ik schoof alles in een la, riep 'bye' en rende naar buiten.

Ik hoefde niet te overleggen met mijn vrienden wat we zouden gaan doen. We deden altijd hetzelfde. Of boompje klimmen of naar het strand. Vandaag was het strand aan de beurt. Soms groeven we kuilen. Een andere keer deden we een spelletje in een van de vissersbootjes die op het strand lagen. Mijn vrienden renden de zee in. Ik erachter aan. Mijn vader had me jaren geleden verteld hoe ik moest zwemmen. Op z'n hondjes, had hij gezegd. Ik wist wel hoe dat ging. Er was één hond in ons dorp en die krabbelde met zijn poten vooruit in het water. Ik kon me daarmee nauwelijks drijvend houden. Daarom mocht ik niet te ver de zee in.

De pijlstaartrog

Ik weet niet hoe helder het water in de zee bij Arnhem eruit ziet. (Is daar eigenlijk wel een zee?) Nou ja, hier kan je gewoon tot de bodem kijken. Ook als je tot je middel in het water staat. Soms is dat best eng, want er zwemmen enorme vissen langs je heen en tussen je benen door. We proberen ze wel eens te vangen, maar ze zijn zwaar en glibberig, dus het lukt niet altijd. We hadden laatst een vis gevangen die zwaarder was dan ik. Die hebben we naar een oom ge-

bracht. Die heeft hem lekker klaargemaakt. Zijn gezin en dat van ons hebben er een paar dagen van kunnen eten.

Maar vorige week ging het anders. Het ging zelfs helemaal fout. Ik liep door het water en zag geen vis. En plotseling was die er toch. Hij schoot onder mijn voet vandaan, draaide zich om en gaf me een enorme steek. Ik ken dat soort vissen wel. Het was een pijlstaartrog. Dat is een heel platte vis die dezelfde kleur heeft als zand. Ze liggen op de bodem van de zee en dan schudden ze ook nog wat zand over hun rug en dan zie je ze echt niet meer. Een en al schutkleur. Toen ik op hem trapte werd hij bang en heeft me gestoken.

'Ik heb een vliegtuig nodig!'

Even leek het mee te vallen. Maar een paar tellen later stroomde er bloed uit de wond. Het water om mijn heen werd er rood van. Ik rende uit het water en voelde toen pas een verschrikkelijke pijn. Ik schreeuwde en schreeuwde. Mijn moeder had meteen in de gaten dat er iets ergs was gebeurd. Ook een oom kwam uit zijn huisje naar me toe. Hij nam me mee in zijn huisje dat het dichtste bij de zee was. Hij wond lappen om mijn heen om het bloeden tegen te houden. Maar het bleef verschrikkelijk zeer doen. Ik bleef maar schreeuwen en huilen. Zoveel pijn had ik nog nooit gevoeld.

'Hij moet naar een dokter', zei mijn oom tegen mijn moeder. 'Er zit gif in zijn lichaam. En moet je zien, de wond blijft bloeden. Het komt door de doek heen.'

Ik had al verteld dat er in ons dorpje geen dokter woont. De dokter die het dichtstbij woont, woont op het eiland. Twee uur varen! Ik begreep het wel dat mijn oom meteen voorstelde om met een vliegtuig naar de dokter te gaan. Mijn moeder zei dat er nu geen vliegtuigen waren. Dat het laatste vliegtuig drie dagen eerder was vertrokken. Mijn oom besloot toch naar de airstrip te gaan. Soms liep daar iemand rond die iets meer wist van de vliegtuigen. Hij vond daar drie mannen die ook in ons dorp woonden.

'Een vliegtuig! Ik heb een vliegtuig nodig. Mike moet naar een dokter!', riep hij. De eerste man zei dat er vandaag geen vliegtuig zou komen. Maar een van de andere wist iets anders. Hij was bevriend met twee mannen die vandaag in een vliegtuig van MAF zouden zitten! MAF zorgt voor hulp aan mensen die in afgelegen gebieden wonen. Zoals hier. Die mannen gingen vandaag langs wat landingsbanen om ze te repareren en weer in te orde maken. Misschien konden zij helpen en de piloot vragen om naar Dhipirri te komen. 'Ik zal mijn vrienden meteen bellen. Volgens mij heet de piloot Piet. Ik weet niet of ik het goed uitspreek,

maar hij zei iets van Piet Muilwijk. Hij komt uit Nederland', vertelde de man.

(Toen hij dat later aan mij vertelde moest ik meteen denken aan Arnhem. Misschien woonde die Piet daar ook wel. Of zijn er nog meer steden in jullie land?).

Dingen gebeuren niet toevallig

Tegelijkertijd ging in het vliegtuig van MAF-piloot Piet een telefoon. Een van de passagiers, een bouwvakker die vandaag op de landingsbaan zou gaan werken, nam op. Naarmate de seconden verstreken, werd hij ongeruster. Piet vloog rustig door en hoorde maar stukjes van het telefoongesprek totdat hij op z'n schouder werd getikt: 'Piet, als je ons hebt afgezet, wil je dan meteen naar Dhipirri gaan om een gewonde jongen op te halen en naar een dokter te brengen?'

Weet je waarom ik dit verhaal zo graag aan je wil vertellen? Omdat veel mensen vaak denken dat dingen toevallig gebeuren. Maar ik weet nu wel zeker dat dat niet altijd zo is. Want wat er die dag gebeurde is eigenlijk te vreemd. Je zou haast denken dat ik het hier ter plekke sta te verzinnen. Je hebt dat vast ook wel eens bij een verhaal – dat je denkt: 'Ook toevallig! Dat er een dief een huis binnen gaat en dat de politie er precies op dat moment langs rijdt en de dief arresteert.' Maar wat ik nu vertel is echt gebeurd! Piloten schrijven altijd een verslag over hun werk, en dat heeft Piet van MAF op die dag ook gedaan. Daarom weet ik zeker dat het echt gebeurd is.

'Of ik naar Dhipirri kan vliegen? En jullie dan? Heb ik wel genoeg brandstof? Haal ik dat bij daglicht? In het donker kan ik niet vliegen, dat is te gevaarlijk.'

Precies!

Terwijl Piet de landing inzette om de kuilen-dichtmakers af te zetten, had hij zitten rekenen. Hij had bijna uitgerekend hoeveel brandstof hij nodig had voor een extra vlucht toen hij door een kuil reed en weer helemaal opnieuw moest gaan rekenen, omdat hij een ruk aan de stuurknuppel moest geven. Toen het vliegtuig stilstond en de twee passagiers hun gereedschappen (en een paar dozen met boeken voor de kinderen van het kleine dorpje met nog wat doosjes met pillen voor een zieke) uit het vliegtuig tilden, rekende Piet verder.

En weet je wat hij zelf vreemd vond, achteraf? Hij had meer brandstof getankt dan normaal. Voor een lichte lading als vandaag (twee passagiers en wat dozen) had hij het ook wel met minder kunnen doen. En toch had hij veel meer getankt. Dus kon hij ook een langere vlucht maken.

Piet rekende ook uit hoeveel tijd er nodig was om mij op te halen en naar het eilandziekenhuis te brengen

en weer terug om de kuilen-dichtmakers op te halen en naar huis te brengen. Het kon allemaal precies. Precies! Áls alles maar voorspoedig zou verlopen...

Gat graven

Piet zocht via de boordradio meteen contact met de MAF-basis. Dat zijn mensen op een wat groter vliegveld die toestemming moeten geven om ergens heen te vliegen. Toen ze Piets berekening hoorden, gaven ze toestemming en belden meteen een ambulance. Die zou bij het vliegveldje op het eiland klaarstaan. Als dat allemaal niet zo snel geregeld was, had ik jullie dit verhaal niet kunnen vertellen.

Ik kan het me niet meer goed herinneren, het moment dat ik in het vliegtuig van Piet werd gezet. Ze vertelden me later dat ik nog schreeuwde van de pijn. Dat de doek om mijn been roder en roder werd. Maar dat ze gelukkig niet twee uur hoefden te varen naar het ziekenhuis, maar dat ze er in een kwartier waren. Na de landing droegen mannen me naar een brancard die ze in de ambulance schoven. Een paar minuten later lag ik in de operatiekamer van het ziekenhuis.

Het gaat nu gelukkig goed met me. Ik heb extra bloed van iemand anders gekregen. Ik hoef nog geen schoolwerk te doen. Daarvoor ben ik te zwak. Maar iedereen zegt tegen me, dat ik dankzij MAF gered ben van erger. Alleen Piet zei het anders: 'Dankzij God is alles goed gekomen. Er gebeurt niks bij toeval. Alles gebeurt zoals Hij het wil.' Ik denk dat hij gelijk heeft.

Zeg, als ik beter ben ... zullen we dan een gat gaan graven naar elkaar toe. Jij begint in de buurt van Arnhem en ik in Arnhemland. Als we dan bij elkaar komen, zal ik je het litteken laten zien van de steek van de pijlstaartrog. Doen?

Achtergrondinformatie

MAF (Mission Aviation Fellowship) is een christelijke luchtvaart- en hulpverleningsorganisatie die met 130 vliegtuigen vliegt in moeilijk bereikbare gebieden voor hulp en het Evangelie.

Dit verhaal is deels gebaseerd op een verslag van MAF-piloot Piet Muilwijk (foto). Informatie over piloot Piet Muilwijk: flyingmuilwijk.nl

Het verhaal is geschreven door kinderboekenauteur Bert Goedhart (o.a. auteur van De Geheime Missie van Graaf Mol / uitgeverij Columbus).

Creatieve inhoud geven aan een les?

Kijk op maf.nl/doe-mee/kinderen voor lesmateriaal, bouwplaten en het aanvragen van een gastles.

